Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 222 485 van 11 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 december 2018 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot intrekking van de bijlage 19*ter* waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot intrekking van de bijlage 19*ter* waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 december 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"P., E.
Nationaliteit Afghanistan

Geboren op (…)1964
Verblijvende te (…)
NN. (…)

Uw aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend dd. 27/06/2018 als ascendent ten laste van uw Nederlandse dochter de genaamde P. M. (RR: …) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt niet in-overweging genomen omwille van de volgende redenen:

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten voor een periode van tien jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien betrokkene nog steeds staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 04/06/2014. Ten aanzien van betrokkene werd bij beschikking van 11/02/2014 besloten dat artikel 1 (F) onder K van het vluchtelingenverdrag van toepassing is. Dat wil zeggen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Overwegende dat u om het het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen u niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016);

Overwegende dat u niet over dit recht beschikt, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Nederlandse autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15/12/1980 en als zodanig in illegaal verblijf;
Overwegende dat overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw zoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw meerderjarige dochter niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is;

Overwegende dat op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw zoon ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten;

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"*De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen*."

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het fair play-beginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"*Verweerder stelt ten onrechte dat de bijlage 19Ter onwettig is afgegeven. Verweerder verwijst naar het inreisverbod dat opgelegd was in Nederland om zijn beslissing te rechtvaardigen.*

Verzoeker is niet akkoord met deze motivering omwille van de volgende redenen:

Ten eerste mag verweerster het inreisverbod niet gebruiken tegen een familielid van een burger van EU. Verzoeker wenst ter staving hiervan te verwijzen naar het hieronder staande:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in verschillende arresten sinds 19-12-2014 beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" nam met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als identiteit en gezinsband aangetoond is. DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren, omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

In een brief van 20 maart 2014 aan Kruispunt M-i stelde Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zijn praktijk hiermee overeenkwam. Maar DVZ paste deze praktijk vaak niet toe, en gaf dan een uitwijzingsbevel (bijlage 13) en een opdracht aan de gemeenten om geen bijlage 7 9ter (bewijs van de verblijfsaanvraag) af te geven of om deze in te trekken. De RvV vindt dergelijke beslissingen onwettig.

In dit bericht bespreekt Kruispunt M-l achtereenvolgens:

RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters

http://www.kruispuntmi.be/nieuws/aanvraaa-aezinshereniainq-met-unieburqer-of-belq-moqelijk-ondanks-inreisverbod

Uw Raad vernietigde in tal van arresten de beslissingen waarmee DVZ de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" neemt met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als de identiteit en gezinsband aangetoond is.

DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren wanneer de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of wanneer er fraude of misbruik is of een ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde is (zie o.m. RvV 2 april 2015, nr. 142.682; RvV 26 februari 2015, nr. 139.567 en RvV 19 december 2014, nr. 1 35.627).

Op 8 februari 2016 stelde de RvV een aantal prejudiciële vragen over deze kwestie aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161.497). De vragen werden tot op heden nog niet beantwoord.

Wel stelde advocaat-generaal Sharpston in haar conclusie dat artikel 20 VWEU. gelezen in combinatie met de artikelen 7 & 24 Handvest van de Grondrechten van de EU zich verzet tegen de automatische weigering van een verblijfsaanvraag op het grondgebied van een derdelands familielid van een statische Unieburger, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, opgelegd in toepassing van Terugkeerrichtlijn (Concl. adv-gen Sharpston 26 oktober 2017, C-82/16)

Verweerster verwijst naar een arrest van de Raad van State nr 238.596 van 9.8.2016 en ze meent dat verzoeker naarst de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980 ook moet voldoen aan het recht tot binnenkomst in België.

Verzoeker verwijst naar de conclusie van de advocaat - generaal Sharpston en hij meent dat in zijn geval verweerster ten onrechte zijn bijlage 19 ter ingetrokken heeft. Verzoeker meent dat het bovenvermelde arrest van de Raad van State in strijd is met de conclusie van de advocaat - generaal Sharpston.

Verweerster verwijst verder foutieve naar een arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 en ze meent dat in casu geen sprake is van afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind.
Verweerster citeert zelf het volgende:

Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Verzoeker meent dat hij over geen verblijfsvergunning beschikt in Nederland en in België. Hij mag niet werken.

Hoe kan hij overleven als hij niet mag werken?

Verzoeker meent dat verweerster met deze persoonlijke omstandigheden van verzoeker geen rekening gehouden heeft.

Verweerster stelt verder dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om het Belgische grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor verzoeker geldende inreisverbod te verzoeken, verzoekers zoon ertoe zou dwingen verzoeker te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Verweerster heeft het zeker niet over het hoofd gezien maar doet alsof ze dat over het hoofd gezien dat ten aanzien van verzoeker in Nederland werd besloten dat artikel 1 (F) onder K van het vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Verweerster weet zeer goed dat dit het volgende betekent:

Het leven van verzoeker in gevaar is in het land van herkomst maar hij werd uitgesloten van de internationale bescherming.

Hoe kan verzoeker in godsnaam nu het grondgebied van België of van het Europese Unie verlaten als verweerster zeer goed weet dat zijn leven in het land van herkomst in gevaar is?
Geen enkel land zal verzoeker, behalve land van herkomst, toelaten tot zijn grondgebied.
Het argument van verweerster komt op het volgende neer:

Slaan onder de gordel.

Dit mag men niet verwachten van een bestuur.

Verweerster gebruikte in gelijkaardige dossiers aanvankelijk het volgende argument:

U bent ongewenst verklaard in Nederland en Nederland behoort tot Schengen. België behoort ook tot Schengen en wij moeten daarom de beslissing van Nederland respecteren.
Gevolg: u ben een gevaar voor de openbare orde

De raadsman van verzoeker heeft, na de tussenkomst van het Hof van Justitie, de DVZ veroordeeld door uw Raad om dergelijk argument niet meer te gebruiken.

Zie arrest: arrestnummer 206583 van 5 juli 2018

Verzoeker meent dat dit arrest van het Hof van Justitie naar analogie mag toegepast worden in de situatie van verzoeker.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

Verzoeker is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Dat dit middel gegrond is."

3.2 Er is geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van

de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze.
Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker betoogt dat het inreisverbod niet tegen hem kan gebruikt worden bij de verblijfsaanvraag. De gezinshereniging moet ten gronde worden onderzocht als de identiteit en gezinsband zijn aangetoond. Verweerder kan alleen gemotiveerd weigeren als aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet is voldaan.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering (*cf*. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Thans wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 27 juni 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, dit als ascendent van zijn Nederlandse dochter, mevrouw P.M. De Raad stelt vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de identiteit van verzoeker en zijn verwantschapsband met de mevrouw P.M. niet heeft betwist.

Een dergelijke aanvraag valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet, zoals ook gesteld door verzoeker, en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1
Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.
§ 2
Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.
De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:
a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:
– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
b) met elkaar komen samenleven;
c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (4)
3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.
5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.
[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.](3)
§ 3
De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
§ 4
De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.
Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1
Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.
In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.
Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.
De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.
§ 2
Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.
§ 3
Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.
§ 4
Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.
De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.
Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.
Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Noch in de vreemdelingenwet, noch in het vreemdelingenbesluit is bepaald dat de bijlage 19*ter*, omwille van een dergelijk inreisverbod, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie dient de Raad op te merken dat de verwijzing naar rechtspraak niet kan volstaan om de beslissing in rechte te dragen.

Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft, nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: "*Le premier juge n'a fait que constater à juste titre qu'aucune norme n'habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d'entrée*." (vrije vertaling: de eerste rechter heeft correct geoordeeld dat geen enkele bepaling het bestuur toelaat om de aanvraag niet in overweging te nemen en om zich te onttrekken aan de beoordeling van deze aanvraag, om reden dat de bestuurde onderhevig is aan een inreisverbod).

Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 21 december 2018 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot intrekking van de bijlage 19*ter* waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN